Була ранкова прохолода,
Ісус ішов у Єрихон.
Пробуджувалася природа,
Забувши безтурботний сон.

Здригнулись віковічні мури.
О, скільки тут пройшло людей,
Які страшні були тут війни!
А це - Месія наш іде.

Дорогою ішов незрячий,
Шукавши палицею путь.
Надії б`є потік гарячий,
А ноги аж самі несуть.

Хай змилується Син Давидів,
Бо Він правдивий Божий Син,
Незрячий звільниться від злиднів,
Не піде назавжди на згин.

Чого ти хочеш? - Він питає,
- Я дуже хочу мати зір.
І пелена з очей спадає,
- Жебраче, завжди Богу вір.

Його крізь натовп не пустили,
Самому не пройти ніяк.
Тоді він закричав щосили,
Незрячий Вартимей-жебрак.

- Помилуй, Паростку Давидів,
Навпомацки до Тебе йду,
Я темряву цю зненавидів,
Несу через роки біду.

Одежу тут стару скидає ,
Його покликав сам Ісус,
І кроки в темноті долає.
- Невже до Бога доторкнусь?!

- Чого ти хочеш? - Бог питає.
- Одного, щоб я бачить міг,
Душа моя весь час страждає.
Ісус незрячому поміг.